

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΚΟΜΨΟΓΡΑΦΙΑΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Η Μύρρα, ἡ κομψή καὶ θελκτικὴ ὄρχηστρίς, κατόκει εἰς ἓνα ταπεινὸν οἰκίσκον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ μαῦροι καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς Μύρρας ἐγόητευσαν τὸν Ἄνακτα τοῦ Ὀλύμπου, τὸν «πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Ὁ πανοῦργος Ζεὺς, διὰ νὰ ἐντροφήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ὠραίας Μύρρας, ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν της ὑπὸ τὴν ἑλκυστικὴν μορφήν νεαροῦ Ῥωμαίου καὶ τὴν ἔπεισε ὅτι ἦτο ἀκόλουθος τοῦ Πιλάτου καὶ ὅτι ἐκαλεῖτο Λούκιος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λούκιος ἦτο ὠραῖος, ἡ Μύρρα οὔτε ἐσκέφθη οὔτε ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλο. Ὁ Ζεὺς ἄλλως τε, ὁ ἀναγινώσκων εἰς τὰ μύχια τῆς γυναικείας καρδίας, δὲν παρέλειψε νὰ θέσῃ εἰς ἔργον καὶ τὸ μέσον ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχε κατακτήσει τὴν Δανάην. Ἔρριπτε δηλαδὴ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μικρᾶς του ἐρωμένης τὴν περίφημον *χρυσὴν βροχήν*, ὅσάκις τὴν ἐπεσκέπτετο.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐράσιμα προσόντα τοῦ συμπαθοῦς Ῥωμαίου ἡ Μύρρα ἠσθάνθη τόσῃν συμπάθειαν, ὥστε προσεπάθησε καὶ τοῦ ἀπέκρυπτεν ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου προσήρχετο συχνὰ εἰς κάποιαν ἐκκλησίαν, ὅπου εἷς νέος προφήτης, μὲ θείαν μορφήν, ἐδίδασκε, ἐθεράπευε καὶ παρεμύθει τοὺς ἀπηλπισμένους καὶ τοὺς δυστυχεῖς.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Λούκιος ἐξ ἄλλου, καθὼ Ζεὺς πανεπόπτης, ἐπέτρεπε εἰς τὴν Μύρραν νὰ νομίζῃ ὅτι τὸν ἀπατᾷ· ἐμειδία μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς παιδίσκης καὶ μὲ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποίαν αὐτὴ κατέβαλλε διὰ νὰ τοῦ ἀποκρύπτῃ τὸν μέχρι λατρείας κρυφὸν της

ἔρωτα πρὸς τὸν νέον προφήτην. Ἐν μόνον ἐσυλλογίζετο : πῶς νὰ τὴν ἐλκύσῃ περισσότερον καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν γόητα Διδάσκαλον τῶν Ἑβραίων. Καὶ ἐσκέφθη πρὸς τοῦτο νὰ τῆς δεῖξῃ ὅλην τὴν ὀλυμπίαν παντοδυναμίαν του.

Ἦλθε τὸ ἔαρ πλήρες εὐωδιῶν καὶ χρωμάτων. Ἡ Φύσις ἐνεδύετο τὰ κάλλη τῆς Ἀνοιξεως. Ἡ γλῶη τῶν ἀγρῶν καὶ ἡ ἀνθησις καὶ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐσκόρπιζον χαρὰν καὶ ζωὴν. Ὁ Ζεὺς ἐπρότεινεν εἰς τὴν Μύρραν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν ἔξω τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἄλλ' ἡ Μύρρα κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζε. Δὲν τὴν ἐνθουσίασε ἡ πρότασις. Ἐφοβεῖτο νὰ ἐκθέσῃ τὰ ῥοδινα χρώματα τῆς μορφῆς τῆς ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἀπριλίου. Ἄλλ' ὅταν ὁ Ζεὺς τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε, διότι θὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ κομποῦ φορείου, τὸ ὁποῖον θὰ βασιτάζουν ἐπὶ τῶν στιβαρῶν τῶν ὤμων τέσσαρες ἰσχυροὶ δοῦλοι, καὶ ὅτι, ἐὰν ἠυδόκει νὰ πατήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, δύο ἄλλαι δοῦλαι θὰ τὴν ἐπροστάτευον ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου διὰ τῶν ἀλεξηλίων των, ἡ Μύρρα, τότε, σκιρτῶσα ἀπὸ χαρὰν, ἐπήδησεν ἀγαλλομένη εἰς τὸν λαμὸν τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπουδήποτε, ὦραϊε μου ἀγαπητικέ, καὶ εἰς τὰ πλεόν μακρυνὰ καὶ ἄγρια μέρη.

Ἄν καὶ μικρὰ μόνον ἀπόστασις ἐχώριζε τὸν οἰκίσκον τῆς ἀπὸ τοὺς ἀγρούς καὶ τὴν ἐξοχὴν, ἡ Μύρρα ἐν τούτοις διέταξε τοὺς φορεῖς νὰ διέλθουν ἐπιδεικτικῶς διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς πόλεως. Ἦθελε νὰ ἐπιδείξῃ τὸν θρίαμβον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς εἰς τοὺς φίλους καὶ τὰς ἀντιζήλους τῆς.

Αἱ σεμναὶ καθ' ὁδὸν γυναῖκες ἔξαφνίζοντο καὶ ὠκτιρον τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς. Οἱ νέοι, ὅσοι κατὰ πρῶτον παρετήρουν τὸ ὦραϊον πρόσωπον τῆς Μύρρας, ἐθαύμαζον καὶ ἠπόρουν ποῦ ἐκρύπτετο ὁ θησαυρὸς ἐκεῖνος τῶν θεληγῆτρων. Καὶ ἐσχεδίαζαν πῶς νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν εὐτυχῆ Λούκιον. Καὶ ἐκεῖνη, ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦφάντου φορείου, ἐμέθυεν ἀπὸ τὸν θρίαμβόν τῆς.

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους ἐν μέσῳ τοῦ δάσους. Ἡ Μύρρα διέταξε τοὺς φορεῖς νὰ σταματήσουν.

Καὶ ἔτρεξε μὲ τὸν Λούκιον καὶ ἐκρύβη εἰς τὰς σκιερὰς λόχμας καὶ τὰ πυκνὰ φυλλώματα.

Ἦτο τόσο ἐντυχὴς καὶ ὑπερήφανος, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐπίστευσε καὶ ἡ ἰδία, ὅτι ἀληθῶς ἠγάπα τὸν ὦραϊον Ῥωμαῖον, ὅστις τῇ ἐπροξένει τόσο γλυκεῖας συγκινήσεις.

Ἐξαφνα ἡ Μύρρα ἐφρικίασε.

— Λούκιε, ἰδὲ ἐκεῖ!

Νύμφαι ξανθόκομοι, ἐγγὺς φλοισβίζοντος ῥύακος, ἐσχημάτιζον κύκλον χορεύουσαι καὶ ἄδουσαι. Ἐξύμνουں καὶ ὑπεδέχοντο τὸν Ἄνακτα τῶν Θεῶν, τὸν ἐρωτευμένον μὲ τὰ ὠραῖα πλάσματα τῆς γῆς. Ἀλλὰ τὸ ἄσμά των ἀπέπνεε κατὶ τι ὡς εἰρωνείαν καὶ σκῶμμα.

Ἡ Μύρρα ἐψιθύριζε:

— ὦ! δὲν ἀναγνωρίζω πλέον τὴν σατανικὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ δάσους. Συχνὰ ἔρχομαι καὶ ῥεμβάζω καὶ ὄνειροπολῶ ἐδῶ, ὅπου ἔβλεπα πρὶν μικρὰ καὶ ἀραιὰ δένδρα. Σήμερον βλέπω ὀλόκληρον δάσος πυκνόν. Βλέπω ἄνθη τὰ ὅποια δὲν ὑπῆρχον πρὶν. Τὸ πᾶν ἀναπνέει, ζῆ, κινεῖται καὶ λάμπει ἐδῶ. Παρατήρησε, Λούκιε: ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου ἐκείνου, ὅστις διασχίζεται ἔξαφνα, προβάλλει μία αἰχμάλωτος Νύμφη. Ἄ! κύτταξε μίαν ἄλλην μορφήν ἐκεῖ πέραν! Πῶς μὲ φοβίζει! ὁμοιάζει μὲ τράγον. Νά! ἔχει πόδας καὶ κέρατα αἰγός. Κύτταξε! τρίζει τὰ δόντια. Ἰδού, γονατίζει τώρα ἐμπρὸς σου. Διατί; Τοῦ προξενεῖς φόβον! Ἄ, νά! τώρα φεύγει κυνηγῶν μίαν Δρυάδα.

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐφάνη ὡς νὰ ἠκροάζετο μακρόθεν κάποιαν βοήν.

— Ἄκουσε! εἶπεν εἰς τὴν Μύρραν.

Ψίθυρος, ὡς στεναγμὸς μικροῦ παιδίου διέσεισε τὰ φυλλώματα τοῦ δάσους. Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἔγινεν αἰσθητότερος ὡσάν νὰ ἠκούοντο θοῆνοι γοεροί, ὡσάν νὰ ἐγόγγυζε πλήθος μυριόστομον. Τὸ δάσος ὡς νὰ ἐπόνει καὶ ἐστέναζε. Αἰφνιδίως σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου ἐτίναζε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, αἱ ὅποια ἔκλιναν ὡς ταπεινωμένοι πρὸς τὴν γῆν!

— Τί εἶνε! τρέμω! ἐκραύγασεν ἡ Μύρρα.

Ἐν ἀκαρεῖ ἡ θύελλα ἐξερράγη, συγκλονίζουσα τὰς δρυὲς καὶ ἀποσπῶσα τοὺς κλάδους μακράν.

Ὁ Ζεὺς ὕψωσε τὴν χεῖρα, καὶ μὲ κίνησιν μεγαλοπρεπῆ ἐφώνησε:

— Αἰτολε! σὲ διατάσσω νὰ κλείσης τοὺς ἀνέμους εἰς τοὺς ἀσκούς σου!

Ἄλλ' εἰς μάτην. Ὁ ἄνεμος ἐμαίνεται ἄγριος. Ἡ θύελλα ὠργίαζε. Τὰ δένδρα συνεκλονίζοντο πρόρριζα καὶ περιεδινοῦντο ὡς σφαδάζοντα ὑπὸ τὴν τρομερὰν τῆς μάστιγα. Μετὰ μικρὸν τὸ δάσος ὅλον εἶχε καταρρεύσει.

Καὶ ὑπὸ τὰ πλήγματα τῆς καταστροφῆς ὅλαι αἱ θεότητες τοῦ δάσους ἐτάφησαν. Καὶ εἶτα τὸ πᾶν ἐβυθίσθη ὡς εἰς νεκρικὴν γαλήνην.

Οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχον σωθῆ. Ἡ Μύρρα ἐκραύγασε:

— Ποῦ εἶνε τὸ ὠραῖον φορεῖον μου;

Ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα καὶ εὔρον τὸ φορεῖον καὶ τοὺς δούλους ἀναμένοντας.

— Ἄ! ἐσώθητε σεῖς ὑπὸ τὴν θύελλαν!

Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐννόουν τί ἤθελε νὰ εἶπῃ. Τὴν διεβεβαίωσαν ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἔπαυσε διόλου νὰ λάμπῃ, ὅτι ἡ γαλανὴ αἰθρία δὲν ἐσκιάσθη ποσῶς, καὶ ὅτι ὁ ζέφυρος οὔτε ἐν κᾶν ἀνθύλλιον δὲν ἀπεφύλλισε! Ἐπερίμεναν μόνον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κυρίων τῶν, περιεργαζόμενοι τὸν λαὸν τῆς Ἱερουσαλήμ ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδόξως κατευθύνετο πολυπληθῆς καὶ συμπαγῆς πρὸς τὸ δάσος.

— Λούκιε! παρατήρησε ἡ Μύρρα. Μήπως ἦτο κακόν τι ὄνειρον;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς σύννους τῇ ἀπεκρίθη:

— Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ὑπὸ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

* *

Νέφος κονιορτοῦ ἐφάνη μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, πλῆθος πυκνόν. Ἐκράτου κλάδους βραίων, καὶ τοὺς ἐξεφύλλιζον καὶ ἔστρωνον εἰς τὸ ἔδαφος, ἄνθη ἀγνωστα ἕως τότε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην.

— Ἄ! εἶνε τὰ ἄνθη τοῦ δάσους ποῦ ἤξευρα! Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀναγνωρίζω! ἀνεκραύγασεν ἡ Μύρρα.

Ὁ Ζεὺς ἐσώπα. Ἐσκέφθη:

— Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν ὄχλον ἔφερον ἡ θύελλα τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως!

Ἡ συνοδεία ἦτο μακρὰ καὶ ἀτελεύτητος. Ἄσματα ἠκούοντο ἐξυμνοῦντα τὴν χαρὰν τῆς νεότητος. Ἡ ἀγαλλίασις ἐκορυφοῦτο βαθμηδὸν καὶ ἐπλημύριζε. Οἱ δούλοι τοῦ Λουκίου ἀνέμενον ἐν νεῦμα του διὰ νὰ ἀκολουθήσουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἀλαλάζον καὶ πανηγυρίζον πλῆθος. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἴστατο σιγῶν. Ἡ συνοδεία ἐπροχώρει ὀλονέν. Καὶ αἱ φωναὶ αἱ χαρμόσιννοι διέσχίζον τὸν ἀέρα.

Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἀλαλάζοντος καὶ ἀγαλλομένου πλήθους ἐφάνη ἕξαφνα εἰς ἀνὴρ μετ' ἄνθη, ἀρμονικῆν καὶ σοβαρὰν μορφήν. Ἐκάθητο ἐπὶ πώλου ὄνου.

— Ἄ! εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος! ἐκραύγασεν ἕξαλλος ἡ Μύρρα.

Καὶ εὐθὺς διέταξε τοὺς δούλους νὰ ἀφαιρέσουν τὰ βαρῦτιμα ὑφάσματα ἀπὸ τὸ φορεῖον καὶ νὰ τὰ στρώσουν κατὰ γῆς. Καὶ οἱ δούλοι μετὰ χαρᾶς κατέστρεψαν τὸ φορεῖον, τὸ ὅποιον εἶχε πληγώσει τοὺς ὤμους τῶν, καὶ ἔστρωσαν τὰ ὑφάσματα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπάτησε καὶ διῆλθε τὸ ζῶον, τὸ φέρον τὸν Ναζωραῖον. Καὶ οἱ δούλοι ἠκολούθησαν καὶ αὐτοὶ ἀγαλλόμενοι τὴν πομπήν.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς λοιπὸν, Μύρρα, περὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ; ἠρώτησεν ὁ Ζεὺς. Θὰ ἀκολουθήσῃς καὶ σὺ τὴν συνοδείαν τοῦ προφήτου; Καὶ γνωρίζεις τοῦλάχιστον ποῦ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ὁ περιπλανώμενος αὐτός;

Ἄλλ' ἤδη ἡ Μύρρα ἠκολούθει τὸν Ναζωραῖον σκιρτῶσα.

ψάλλουσα και αὐτή, ὀρχουμένη και σείουσα εἰς τὰς χεῖρας κλάδους βαΐων.

* * *

Ὁ Ζεὺς ἔμεινε μόνος. Ἐκυψε και ἔλαβεν ἐν ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ δάσους. Τὸ ὠσφράνθη. Ἄλλ' ἠσθάνθη ὅτι εἰσέπνευσεν ὡσάν νεκρικὸν ἄρωμα.

Καὶ ἐννόησεν τότε ὅτι ὅλαι αἱ θεότητες τοῦ δάσους ἀπέθανον και ὅτι ὠφείλε νὰ ἀποθάνῃ και αὐτός, ἀφοῦ ἢ γὰρ και ἡ βασιλεία τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἀπέθανε πλέον!..

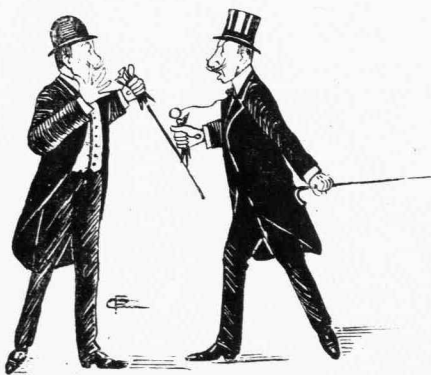
[Ἐκ τῶν τοῦ Νυζιέρ. Ἐν Κων/λει, 1911.]

ΑΣΠΑΣΙΑ ΦΩΚΑΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

[Ἀπόσπασμα στερεοτύπου εἰδήσεως
ἐξ ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος]

ΣΚΗΝΗ Α'. — « Αἱ ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξαν, ἦσαν τόσον σκληραὶ και θανάσιμοι, ὥστε κατέστη ἀδύνατον νὰ ἀποσοβηθῇ ἡ μονομαχία. Ἐπρεπε μόνον δι' αἵματος νὰ ἀποπλυθοῦν, και εἰς τοῦ-λάχιστον ἐκ τῶν δύο νὰ πέσῃ νεκρὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς! . . »